

2985 2den Del. af Finantsloov. f. Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873. 2986

det specielle Spørgsmaal, men jeg fremhævede, at det umulig kunde være. Meningen, at der ikke efter Finantslovens Vedtagelse i samme Samling skulde kunne vedtages en Tillægsbevillingslov for det Aar, for hvilket den vedtagne Finantslov gjælder. Spørgsmaalet bliver derefter altsaa; saavidt jeg kan skjønne, blot dette, om det er nødvendigt, at Tillægsbevillingsloven og den enkelte Lov, altsaa her det foreslaæde Lønningslov, fremtræde som to Love, eller om de ikke kunne samles i een Lov. Det forekommer nu mig, at denne Vanskelighed let maa kunne overvindes, og at der saaledes ikke er Grund til at være angst herfor i den ene eller anden Retning i denne Sag.

Fischer: Den høitærede Justitsminister oversaa dog, hvad der er Hovedpunktet i denne Sag. Derfor man nemlig f. Ex. giver et Forslag til en Lønningslov en Tilføielse, som gjør det tillige til et Tillægsbevillingsforslag, saa har Erfaringen viist, at Folkethinget derpaa støtter den Fordring, at et saadant Lovforslag skal forelægges først i Folkethinget. Dette er Sagens Kjerne. Der er ingen Tvivl om, at man meget godt kan have baade 1 og 2 og 3, ja 10 Tillægsbevillingslove, om det skal være; Grundloven lægger ingen Hindring i Veien i saa Henseende, og det er ogsaa af det ærede kongevalgte Medlem, som nylig talte (Andræ), indrømmet, at man meget godt i dette Tilfælde kan skaffe en fuldt formel Fyldestgjørelse af Grundlovens Bestemmelse til Veie, hvis man anser det for fornødent, nemlig ved at komme med et Forslag til en særskilt Tillægsbevillingslov. Men, hvad der maa reises Opposition imod under Henviisning til de gamle Stridigheder derom, det er dette, at man gjør saadanne Lovforslag, der medføre Udgifter for det kommende Finantsaar, selv til Tillægsbevillingsforslag; thi deraf vil da fra det andet Things Side fremgaa den Fordring, at saadanne Lovforslag skulle som Dele af Finantslovsforslaget forelægges først i

Folkethinget. Det er Sagens Kjerne. Naar man vil handle paa en saadan Maade, at dette Spørgsmaal ikke kommer frem, da er det mig i Dvrigt ganske ligegyldigt, hvorledes man gaar frem; men oplager man Bestemmelsen i det samme Lovforslag og altsaa derved gjør dette til et Tillægsbevillingsforslag, saa reiser man den gamle Strid, og jeg siger paany, at det var meget ønskeligt, at dette ikke skete.

Justitsministeren: Jeg vil blot endnu sige dette, at jeg tror, at det ærede Thing heller ikke skal være alfor ængsteligt. Den Omstændighed, at en Fordring fremsættes, eller at Noget mene, at en saadan Fordring vil blive fremsat, er dog noget Andet, end at den erkjendes. Og, saa endig jeg end altid er i, at man skal være varsom med Hensyn til Formens Sagttagelse, saa er det dog et Spørgsmaal, om man ikke ogsaa kan lægge for Meget ind i et saadant Formspørgsmaal. Hvad jeg bestemt har villet fremhæve, er i Dvrigt — jeg gjentager det — kun dette, at der aabenbart efter Finantslovens Vedtagelse i samme Rigsdagsamling endnu maa være en Udgang til at vedtage Tillægsbevillingslove. Det er dette Punkt, som jeg har villet hævde, og det maa jeg bestemt fastholde. At det Andet foreligger ikke, og jeg skal derfor heller ikke nu indlade mig videre derpaa. Altsaa, der kan umulig ved nogen Overenskomst om de enkelte Lovs Indregistrering paa Finantsloven være skabt en Situation, hvortjennem man skulde have frastrævet sig. Udgangen til at bringe Tillægsbevillingslove, som knytte sig til Finantsloven, frem i den samme Samling. Det Dvrigt er derimod kun praktiske Spørgsmaal, som Thinget maa afsjøre, som det anser rettest i hvert enkelt modende Tilfælde, og som der ikke for mig kan ligge Magt paa nu at komme nærmere ind paa.

Fischer: Jeg vil kun endnu tillade mig at sige, at jeg ikke tror, at Noget har fremsat